

אני לא חושבת שאשכח אי פעם את מה שדוד שלי אמר לי

אני לא חושבת שאשכח אי פעם את מה שדוד שלי אמר לי בדרך חזרה למלון. זה היה כשביקרתי לפני כשבועיים באנגליה, בבר-מצווה של בן-דוד שלי. התלבטתי אם לנסוע. בפעם שעברה שהייתי באנגליה יצאתי מהארון לפני המשפחה המורחבת. אז הם עוד לא הגיבו כל כך, הם היו קצת בהלם. מה? קרובת משפחה מ"בית טוב", דתי, עשיר, משכיל, היא לסבית?! אבל הפעם הם כבר עיכלו את הרעיון המזעזע ובאו, כך הסתבר, די מוכנים ל"קרב על הדרך הסטרייטית".

נחזור לדוד. היה די מאוחר בלילה. היינו צריכים ללכת בערך חצי שעה כדי להגיע למלון מהבית שבו אכלנו. דיברתי עם דודה

שלי, שהיא די פתוחה לנושא. היא שאלה במה אני עסוקה בזמן האחרון, ואני סיפרתי לה על החברים שלי, על בית הספר, על "הבית הפתוח" ועל "פנדורה", שהוא עיתון לסבי. ואז, הדוד שלי, שהלך לידינו ועד כה לא התערב בשיחה, אמר: "מה, יש דבר כזה?"

"כן, יש דבר כזה", אמרתי לו.

"מי קורא את זה בכלל, הרי אין בכלל לסביות!"

"תתפלא", אמרתי, "אני אישית מכירה כמה מאות, ובישראל בכלל יש עשרות אלפים!" הוא התחמם, "אני חושב שזה מחליא שסדום ועמורה מקבלת לגיטימציה בישראל!" ואז גם אני התחממתי (השיחה הזאת הייתה אחרי יום מלא בהערות "קטנות" מכל בני המשפחה כמעט על הנטיות המיניות שלי) ואמרתי: "ולי בא להקיא מאנשים כמוך..."

שאר השיחה התנהלה בערך ככה:

דוד: "זה לא טבעי"

אני: "זו תופעה שקיימת בכל העולם, בכל החברות ואצל כל בעלי החיים מאז ומתמיד."

דוד: "התופעה היחידה שקיימת בכל החברות מאז ומתמיד היא זנות."

אני: "אתה טועה. אם תקרא קצת לפני שאתה מדבר איתי, תתפלא לגלות שאנחנו כבר לא קבוצה קטנה, מבוישת ומבודדת, אלא קהילה שיש בה גם רופאים, עורכי דין, פסיכולוגים ועוד גייז, שהם אנשים נורמליים לחלוטין. לפחות אחד מכל עשרה אנשים בעולם הוא או היא הומו או לסבית."

דוד: "רק שרובם סותמים את הפה, כמו שגם את צריכה לעשות."

אני: "אני לא צריכה להתבייש בכלום, אני לא עושה שום דבר לא בסדר. אם כבר אתה זה שצריך להתבייש בגלל שאתה כל כך אטום לדרכים שונות משלך."

דוד: "זו בסך הכול בעיה הורמונלית שאת לא צריכה להתגאות שאת חולה בה, אם את באמת לסבית, ואני לא מאמין שכן, זה יעבור לך, זה סתם פוזה. אבל אם את לא יכולה לסתום, לפחות אל תדברי על זה ליד ילדים קטנים שעלולים להיות מושפעים."

אני: "אם זו בעיה הורמונלית אני לא אוכל להשפיע עליהם בכל מקרה, אבל זה לא, זה מורכב מהרבה דברים."

דוד: "אני בז לכם!"

אני: "אני שלמה לחלוטין עם מי שאני ועם מה שאני. אם יש לך בעיה, זו הבעיה שלך בלבד!"

דוד: "אני יחסית פתוח!"

ואז חשבתי, שאם הוא יחסית פתוח (לא שאני כל כך בטוחה לגבי זה), מה זה אומר על הרבה אנשים אחרים? ולמה באמת חשוב לי לדבר על הלסביות שלי כל כך הרבה, הרי קשה מאוד ולפעמים בלתי אפשרי לשנות אנשים שחיים חמישים ושישים שנה ויש להם דעות כאלה.

ואז הבנתי משהו: אני לא אשנה את כל העולם, אבל אם אצליח לשנות רק כמה דעות, של כמה אנשים, במשפחה, בבית הספר, ובכלל – זה בכל זאת משהו. כי כשסיפרתי לבני הדודים שלי (בני העשרה והעשרים) שאני לסבית, הם לא כל כך נבהלו. הם קצת הופתעו, שאלו אם אני לא עובדת עליהם, ואחר כך קיבלו את זה. לכן כל כך חשוב לי להיות מחוץ לארון, כדי להשפיע על החברה (בעיקר הצעירה) לקבל את האחר. כי ככה יש סיכוי שלאט לאט, בעוד כמה וכמה שנים, נוכל לחיות בעולם טוב וסובלני יותר, וזה יהיה גם בזכותנו – כל אותם אנשים שחיים מחוץ לארון, למרות הקושי.